

Tönköl József

Tímár Margit haja

A felrepedt mezőn nincsen, aki énekelje a lakodalmas dalt,
éppen ezt dalolja el valaki, ezt hallottam tegnap éjfél után:

ó, te édes sárga hajam hova lettél?

talán az én kontyom alá keveredtél?

oda tekeredtem én, le se ereszkedem én soha többé.

Lassan elfeledem Tímár Margit énekét, a gyerekkoromat,
az udvaron a hóból kiásott ösvényeket, a következő utcát,
a dűlők nevét, s azt, aki az álmaimat rakta kazlakba,
túl, túl a Göncölön is, de senkit, semmit nem találok,
hova lett az a hetven év, a hómedvéket fölvető táj,
félrecsapódva, el-elnyúlva lerontotta falaimat,
hol vannak már a kunyhók színei, a sántaiskola négyszöge,
az ostorok, a nyúzottthéjú botok, az ökölrázó csósz,
nincsenek fák, növények, nincs már Tímár Margit sárga haja,
esküvőzene, hosszú éjszakája az akáciram fürtös záporának,
a halottaink álmukban újra élnek, el-eljönnek sétálni velünk.

Szeder Réka

Ugyanolyan

Mindig lesznek új városaink,
amelyek mindig olyanná válnak,
mint az előzőek.

Mégis mindig megváltjuk a jegyünket
a következőbe.

Retúrt kellett volna

Mindig csak oda váltok jegyet,
és mindig csak akkor,
amikor a körülmények a legkedvezőbbek.

Már napokkal előtte megtervezem
a nyaralás minden részletét;
mikor, hova, meddig.
Aztán mindig elhatározom;
nyitok egy kis éttermet vagy butikot.

De mindig válthatok jegyet visszafele.
Ez igen hosszú procedúra.
Ráadásul drágább is.
Retúrt kellett volna váltanom.
Megint.